

Karjala sydämissä

Karjalan Liiton 80-vuotisjuhlavuoden
yhteislauluviikko

KARJALAN
LIITTO ry.

Sisällysluettelo

MUISTATKO MONREPOS'N	3
SELLANEN OL' VIIPURI	4
VIIVY VIELÄ HETKI	6
HEILI KARJALASTA	7
KALLIOLLE, KUKKULALLE	8
KARJALAN KUNNAILLA	9
SÄKKIJÄRVEN POLKKA	10
HYASINTTIEN AIKA	12
MATALAN TORPAN BALLADI.....	13
ELÄMÄÄ JUOKSUHAUDOISSA	14
KARJALAISTEN LAULU	15
EVAKON LAULU	16
VÄÄRÄ VITONEN	18
EVAKKOREKI	19
ÄÄNISEN AALLOT	20
RUSKIE NEITSHYT, VALGIE NEITSHYT	21
ELDANKAJÄRVEN JÄÄ	22
DES ELDANKAJÄRVI EIS	23
LAPS OLEN KARJALAN	24
ON KOTIPIHA HILJAINEN	25
SILAKKA-APAJALLA	26
SUHMURAN SANTRA	28
SUOJELUSENKELI	29
VETERAANIN ILTAHUUTO	30
VIIPURIN VIHTORI	32
KEVÄT KARJALASSA	33
JOKKANTII	34
KOITERE, KARJALAN	36
TAITAA TULLA KESÄ	37

(Kuvat: SA Kuva)

MUISTATKO MONREPOS'N

(Säv. Erik Lindström, san. Aili Runne)

Muistan puiston kaunehimman
ihanimman Monrepos'n
Usein haaveissani kuljen satumaani lehmustohon
Kaunehimmat kaarisillat, ihanimmat kuudanyöt
nähty puiston katveessa on Monrepos'n
Aikain menneitten taa aatos taas samoaa
Ajan sen mennehen, tarun ihmeellisen
voin vieläkin tavoittaa
Muistan puiston kaunehimman
ihanimman Monrepos'n
läks' syömmeen kätkenyt oon Monrepos'n
Aatoksein aina saa kaipuun unteni maa
Puisto rakkauden, sitä unhoita en
se säilyy aikojen taa
Muistan puiston kaunehimman
ihanimman Monrepos'n
läks' syömmeen kätkenyt oon Monrepos'n

SELLANEN OL' VIIPURI

(Säv. Ralph Benatsky, san. Eino Kettunen-Sauvo Puhtila)

Sellanen ol' Viipuri, sellanen ol' Viipuri
karjalaisten kaupunki

Siihen aikaan näillä mailla oltiin vielä paljon vailla
eikä kukaan kummempaa kaivannut kai
Tanssittu ei pitkin yötä, illoin riitti puhdetyötä
Kapaloissaan kehitys köllöttää sai
Toista oli Viipurissa, karjalaisten kaupungissa:
siellä vanhat vaihtuivatkin uusiin säveliin

Tanssia sai siellä aina, arkena ja sunnuntaina
Helppo oli tiensä löytää kohti oikeata pöytää
Jos vain joku kielsi 'ei ei ei',
toinen sanoi heti 'hem till mej'
Sellanen ol' Viipuri, sellanen ol' Viipuri
karjalaisten kaupunki!

Silloin painaneet ei huolet, ystävät kun kantoi puolet
Surra saivat hevoset, laulut kun soi
Pyöreen tornin hämärässä pöydässä niin hilpeässä
ilo oli irrallaan niin kuin vain voi
Kaikki viihtyi Viipurissa karjalaisten kaupungissa
Siellä vanhat vaihtuivatkin uusiin säveliin

Tanssia sai siellä aina, arkena ja sunnuntaina
Kieli vieras taikka tuttu, laulu oli helppo juttu
Jos vain joku kielsi 'ei ei ei'
Toinen sanoi heti 'hem till mej'
Sellanen ol' Viipuri, sellanen ol' Viipuri
karjalaisten kaupunki!

Ties hää Nuutipoja passas, että syvämes ja vassas
viipurlaise rakkaus assuuki vain
Torkkelista sai mie muiston alla koivu kaunii puiston
Rinkeliä ko siult mie kerrankii sain
Muistat sie myös jottai muuta, taisiha mie saaha suuta,
Monrepoons myö kuuta ko nii kahe kasseltii

Tanssia sai siellä aina, arkena ja sunnuntaina
Helppo oli tiensä löytää kohti oikeata pöytää
Jos vain joku kielsi 'ei ei ei',
toinen sanoi heti 'hem till mej'
Sellanen ol' Viipuri, sellanen ol' Viipuri
karjalaisten kaupunki!
Laa-laa-la-la-la-laa-laa
Hmm...

Sellanen ol' Viipuri
Sellanen ol' Viipuri
Karjalaisten kaupunki

VIIVY VIELÄ HETKI

(Säve'san. Alatalo – Rinne)

Viivy vielä hetki
Yksi laulu on laulamatta,
kun sinut pitkästä aikaa näin.
Viivy vielä hetki,
yksi malja on tyhjentämättä.
Lähtöitkut on itkemättä
ennen kuin erkanemme kotiin päin

Nyt on tanssittu, juhlittu, juotu
Sen pitemmän kaavan mukaan.
Kaikki mitä on pöytään tuotu
Nautittiin, eikä sammunut kukaan.
Juuri kun naiset on kauneimmillaan,
Sinä siinä oot yllättäin.
Se meidän rakkaus parhaimmillaan
Loppuun kirjoittamatta jäi.
Viivy vielä hetki...

Me teemme virheitä, harhailemme,
mut' älä anna menneiden painaa.
Rakas ystävä, toisillemme
me oomme ihmiset kaikki vaan lainaa.
Emme saa olla pahoillamme,
perunamaan ja sen punaisen tuvan
saimme kumpikin tahoillamme.
Siis tänään, saanko mä luvan?
Viivy vielä hetki...

HEILI KARJALASTA

(Säv. Georg Malmsten, san. Roine Richard Ryyönen)

Kauas maailmaan läksin kulkemaan
kuljin niin iloisna ja huoletonna vain
Jouduin Karjalaan, kuinkas sattuikaan
lemmenpiston sydämeeni sain.

Hei Karjalasta heilin minä löysin
löysin heilin pienen herttaisen.
Hän kohta minut sitoi lemmen köysin
satoi hurmahan iäisehen.

Tunne outo rinnassani on kuin paino povellani
ja kuitenkin niin onnellinen oon.

Hei Karjalasta heilin minä löysin
vaivuin hurmahan iäisehen-.

Vaan en saanutkaan tuonne onnelaan
jäädä – täytyi jälleen rientää kauas pois.
Mutta rinnassain yks on aatos vain:
Jospa Karjalaan taas päästä vois.

Hei Karjalasta heilin minä löysin...
Ja mä tiedän sen, impi armainen
oottaa siellä Karjalan mailla ystävää.
Jok' ei konsanaan, luovu aarteestaan,
vaan sen sydämessään säilyttää.

Hei Karjalasta heilin minä löysin...

KALLIOLLE, KUKKULALLE

(Säv. Kaj Chydenius, san. kansansävelmä)

Kalliolle kukkulalle rakennan minä majani
Tule tule tyttö nuori jakamaan sen mun kanssani
Jollen minä sinua saa niin lähden täältä kauas pois
muille maille vierahille etten sua nähdä vois

Kalliolle kukkulalle
rakennan minä majani
rakennan minä majani
Tule tule tyttö nuori jakamaan se mun kanssani
Jollen minä sinua saa
Jollen minä sinua saa
niin lähden täältä kauas pois
niin lähden täältä kauas pois
Muille maille vierahille etten sua nähdä vois

KARJALAN KUNNAILLA

(Kansansävelmä, san. Valter Juva)

Jo Karjalan kunnailla lehtii puu
Jo Karjalan koivikot tuuhettuu
Käki kukkuu siellä ja kevät on
Vie sinne mun kaihoni pohjaton

Mä tunnen vaaras' ja vuoristovyös'
Ja kaskies' sauhut ja uinuvat yös'
Ja synkkäin metsies' aarniopuut
Ja siintävät salmes' ja vuonojen suut

Siell' usein matkani määrätöin
Läpi metsien kulki ja näreikköin
Minä seisoin vaaroilla paljain päin
Missä Karjalan kauniin eessäin näin

Tai läksin kyliin urhojen luo,
miss' ylhäällä vaaroilla asui nuo
Näin miehet kunnan ja hilpeän työn
ja näin, missä sykkii Karjalan syön

Jo Karjalan kunnailla lehtii puu
Jo Karjalan koivikot tuuhettuu
Käki kukkuu siellä ja kevät on
Vie sinne mun kaihoni pohjaton

SÄKKIJÄRVEN POLKKA

(Kansansävelmä, san. Reino Helismaa)

On kauniina muistona Karjalan maa,
mutta vieläkin syömmestä soinnahtaa,
kun soittajan sormista kuulla saa Säkkijärven polkkaa!

Se polkka taas menneitä mieleen tuo ja se outoa kaipuuta rintaan luo.
Hei, soittaja, haitarin soida suo Säkkijärven polkkaa!

Nuoren ja vanhan se tanssiin vie, ei sille polkalle vertaa lie
Sen kanssa on vaikka mierontie Säkkijärven polkkaa
Siinä on liplatus laineitten, siinä on huojunta honkien.
Karjala soi - kaikki tietää sen - Säkkijärven polkkaa!

Tule, tule tyttö, nyt kanssani tanssiin,
kun polkka niin herkästi helkähtää.
Hoi! Hepo surkoon ja hammasta purkoon,
kun sillä on ihmeesti suurempi pää

Tule, tule, tyttö, nyt kanssani tanssiin
kun meillä on riemu ja suvinen sää
Säkkijärvi se meiltä on pois,
mutta jäi toki sentään polkka!

Kun rakkaimmat rannat on jääneet taa, niin vieraissa kulkija lohdun saa,
kun kuuntelee soittoa kaihoisaa: Säkkijärven polkkaa
Se polkka on vain, mutta sellainen, että tielle se johtavi muistojen.
On sointuna Karjalan kaunoisen Säkkijärven polkka

Nuoren ja vanhan se tanssiin vie, ei sille polkalle vertaa lie!
Sen kanssa on vaikka mierontie Säkkijärven polkkaa
Siinä on liplatus laineitten, siinä on huojunta honkien.
Karjala soi - kaikki tietää sen - Säkkijärven polkkaa!

Tule, tule tyttö, nyt kanssani tanssiin,
kun polkka niin herkästi helkähtää.
Hoi! Hepo surkoon ja hammasta purkoon,
kun sillä on ihmeesti suurempi pää!

Tule, tule, tyttö, nyt kanssani tanssiin
kun meillä on riemu ja suvinen sää!
Säkkijärvi se meiltä on pois,
mutta jäi toki sentään polkka!

Kun rakkaimmat rannat on jääneet taa, niin vieraissa kulkija
lohdun saa,
kun kuuntelee soittoa kaihoisaa: Säkkijärven polkkaa
Se polkka on vain, mutta sellainen, että tielle se johtavi muistojen.
On sointuna Karjalan kaunoisen: Säkkijärven polkka!

HYASINTTIEN AIKA

(Sävelsan. Alatalo – Rinne)

On taas aika hyasinttien.
Usko pois, sua äiti aattelen.
Sinä siellä - minä täällä jossakin.
Sanoinko koskaan, että sua rakastin?

Mua huolenpitosi silloin ärsytti,
nyt vasta tiedän, se hyvää tarkoitti.
Sä jankutit, mä vastaan hankasin,
kuin varsa emoansa sua uhmasin.

Ruman sanan sulle usein tokaisin,
niin monta kertaa sua loukkasin.
Oli ruoka silti aina pöydässä.
Itsestään sitä pidin selvänä.

En tiedä, toivoitko sä kiitosta.
Se jotenkin luonnistu ei lapselta.
Aikuiset on tyhmiä -niin aattelin.
Siinä iässä niin kuuluu ollakin.

Mut' paremmin mä oisin voinut yrittää,
ois' sanomatta jäänyt moni ärräpää.
Ei kypsymättömyyden taakse mennä voi,
jos toisen tunteita ei huomioi.

Pahan mielen monta kertaa aiheutin,
kun maailman lokaan uhmamielin sukelsin.
Mun puhtaat vaatteet oli sun kunnia-asia,
en enää ostaakaan vois' yhtä puhtaita.

On taas aika hyasinttien.
Usko pois, sua äiti aattelen.
Sinä siellä - minä täällä jossakin.
Sanoinko koskaan, että sua rakastin.

MATALAN TORPAN BALLADI

(Kansanlaulu)

Suomessa olen minä syntynyt tuolla kauniissa Karjalassa,
sinisen järven rannalla siellä torpassa matalassa.

Matalan torpan hiilloksella käsiäni lämmittelin,
matalan torpan nättiä tyttöä omakseni ajattelin.

Matalan torpan vainioita tulin minä tallanneeksi,
matalan torpan nättiä tyttöä tulin minä narranneeksi.

Aseman kello löi kaksi kertaa, silloin se juna vislas.
Silloin se hulivili hummeripoika sen torpan tytön kihlas.

Aseman kello löi kolme kertaa, silloin se juna lähti.
Silloin se hulivilihummeripoika sen torpan tytön jätti.

Heilani minulle aseman sillalla pienen kirjeen pisti.
Liekö sille raukalle ikävä tullut, kun vienolla äänellä itki.

Ei mun surkuni muuta ollut kuin nättiä tyttö raukkaa,
kun hänen täytyy suruja kantaa tällaisen rentun kautta

Ei mistään saa niin kirkasta vettä kuin metsän lähtehestä,
Ei mistään saa niin rakasta heilaa kuin toisen tähtehestä.

ELÄMÄÄ JUOKSUHAUDOISSA

(Säv. G. Dubriansky, San. Usko Kemppi)

Taistoihin tiemme kun toi,
missä luotien laulu vain soi,
Emme tienneet kun läksimme silloin,
kuka joskus palata voi.
Elo tää juoksuhaudoissa on
meille käskynä vain kohtalon,
ja kenties matkamme määrä
sodan melskeisiin kadota on.

Kun saapuu yö kentille taistojen,
On hiljaisuus yöllä juoksuhautojen.
Jo painuu päät sotilain uupuvain,
Kuopissaan miehet nyt saa rauhassa hetken uinahtaa.

Päivä kun yöks' vaihtui jo,
tuli levoksi pien' tuokio
Ovat unehen vaipuneet kaikki,
missä lämmön suo nuotio.
Minä sinua taas muistelen,
näen poskellas viel' kyyneleen
Jos taiston kentälle jäisin,
sinun kuvasi on viimeinen.

Mies yksin vain valveillaan muistelee
ja aatokset kauas kotiin harhailee
Nyt varmaankin äiti siell' valvoo viel'
huokaillen ja rukoillen puolesta
rakkaan lapsosen

KARJALAISTEN LAULU

(Säv. Ösan. Pj. Hannikainen)

Suloisessa Suomessamme
oisko maata armaampaa
kuin on kaunis Karjalamme
laulun laaja kotimaa.
Lauluna sen kosket kuohuu,
järven aallot loiskuaa
säveleinä salot huokuu
ikihongat humajaa.
Ei oo meillä rikkautta
eikä maamme viljavaa
vaan on laulun runsautta
kylvämättä kasvavaa.
Sit ei pane idän halla
eikä pohjan pakkaset
se ei sorru sortamalla
sitä ei lyö rakehet.
Konsa vaino Suomeamme
kovin kourin koittelee
silloin kurja Karjalamme
Suomen surut soittelee.
Ja kun onnen päivän koitto
Suomellen taas sarastaa
silloin riemun suuri soitto
Karjalasta kajahtaa.

EVAKON LAULU

(Säv. Ösan. Veikko Lavi)

Illalla, kun äiti peitti mua nukkumaan,
En aavistanut, mitä aamu tuopi tullessaan.
Yöllä oli metsään tullut julma tykkipatteri,
Evakoiden tumma rivi tiellä hiljaa vaelsi.

Selvään kuului sodan pauhu rajan pinnassa.
Epävarmuus jäyti karjalaisten rinnassa.
Varttitunti lähtöaikaa meille silloin annettiin,
Naapurimme heinäkärriin kalliit nyytit kannettiin.

Häipyi rakkaat mannut sekä kotikujan pää,
Sinne kattoin päälle oma taivaslängti jää.
Kyyneleiden määrää en vain enää ole muistanut,
karjalaisten elon tahtoa ei sota suistanut.

Meitä vastaan marssi nuoret Suomen soturit,
Heitä johti lapsenkasvoiset nuo vänrikit.
Moni kulki silloin elämässään viime retkensä,
Päätä kohden vakaana, kuin aavistaisi hetkensä.

Tietömiehet kysyivät, ett' mikä matkan pää?
A, kuhan päästään perille, se silloin selviää.
Isäntä se jätti heille vielä porsaslaatikon,
lisäsi: 'Vot, tässä leivän päälle särvintä viel' on.'

Asemalla evakoita junaan lastattiin,
virkamiesten kysymyksiin tarkkaan vastattiin.
Eräs äiti sanoi: 'Tässä on mun koko omaisuus,
viisi pientä lasta sekä vielä kahvipannu uus.'

Aamuyöllä pieni veli syntyi junassa,
Se oli ryppyinen ja vielä silmät ummessa.
Lotat toivat taivaanmanna, kuumaa kauravelliä,
tahtoivat he meitä poloisia vielä helliä.

Kolmen päivän päästä oltiin päätepaikassa,
karjalainen kansa seisoj huutokaupassa.
Isännät kun evakoita sinne kyytiin mättivät,
viisi lasta sekä äidin sinne tielle jättivät.

Mekin mentiin siitä kunnantaloon asumaan,
vuoden päästä päästiin omaan mökkiin muuttamaan.
Kirje tuli isältä: 'Mie pääsen pian siviiliin',
tulikin ja kirkon viereen sankarhautaan siunattiin.

Omaa peltotilkkuun kun äiti äesti,
niin uuden elon alkamista kiurut säesti.

Mie istuin pienen veljen kanssa siinä pellon laidalla,
kerroin hälle, kuinka kaunis oli kerran Karjala.

VÄÄRÄ VITONEN

(Kansansävelmä, san. Veikko Lavi)

Kun Käkisalmen markkinoilta ennen sotia,
väärän vitosen isä toi kotia
Sanoi, että raha meille onnen suo
rikkautta, rakkautta pirttiin tuo
Vaan aamusella talo paloi kivijalkaan,
lehmä kuoli ja ylimalkaan
onni käänsi meille sen, arkisen puolen
Niin isä tuumas silloin mulle;
Paa poika pussiis tuo,
ehkä vielä raha sulle onnen tuo
Sieppaa myös sirmakka mukkaa,
ettei mää illat hukkaa
Näin ensi reissullain
ruokarahat tienasinkin soitollain
Pois kaikki unelmat haihtui
ja riemuksi itkut vaihtui

Sain Käkisalmen markkinoilta ruplan setelin
viime kesänä, kun polkkaa vetelin
Sen antoi mulle pitkäletti Tatjaana
kiitellessään uuden polkan tahtia
Hetä minä ymmärsinkin lemменpostin,
keinuun nostin ja sultsinat ostin
Tytön silmät loisti, jännityksen poisti,
kun hanurikin polkan toisti
Tää polkka poikaa on
silloin kun on elo musta onneton
Soitan, et suorat on palkeet
ja taas ovat päivät valkeet
Karjalan korvissa
suomalaisten säveleiden sorvissa
syntyivät polkan aiheet
väärän vitosen vaiheet

EVAKKOREKI

(Sävelsan. Erkki Liikanen)

Mie nousin rekkeen evakon
Se pitkä matka ollut on,
mut hyväst käi ko tyttäre viereen asetuin
Hää koppas minnuu kättee kii
ja vällyn alla pussattiin
ja sit myö siinä lemmenvalat vannottiin

Tuutha sie vastakii, tuutha sie vastaaki, niin nii
pruu takasi?
Tuunha mie vastakii, tuunha mie takasii, nii nii
pruu takasi

Kun aamu siitä valkeni
miun naama vähä kalpeni
kun erehyksen kauhian mie huomasin
Mie nukuin vieres anopin,
mut silloin näinki kanotin
ja Porvoojokkee pitkin lähin seilaamaan

Tuutha sie vastakii...

Jos jouvut rekkeen evakon,
niin muista, tämä totta on,
et tarkkaan katso, kenen viereen asetut
Kas, tytär istuu tässä näin
ja äiti häntä vastapäin
vai voisko se olla - en mie muista – toisinpäin?

Tuutha sie vastakii...

ÄÄNISEN AALLOT

(Säv. George de Godzinsky, San. Kerttu Mustonen)

Lyö aallot Äänisen aavan, ne keinuu näin kertoen:
on uuden huomenen saava maa Vienan ja Aunuksen.
Ne kuuli sorean soiton min' taiston temmellys toi.
Nyt joukko horjumaton sen rantoja taas vartioi.
Hiljaa tuutii Ääninen aaltojaan,
uupuu rantaan satujen saarelmaan.
Sua kaukaa, armain, täällä muistelen
- kerran noudan onnemme venheeseen.
Lyö aallot Äänisen aavan, ne keinuu näin kertoen:
toi heimo Karjalan maahan nyt uuden jo kanteleen.
He kulki voitosta voittoon ja löivät vihuripäin,
siks' kunnes koskematon ja ihana maa tänne jäi.

RUSKIE NEITSHYT, VALGIE NEITSHYT

(Itäkarjalainen kansanlaulu)

Ruskie neitshyt, valgie neitshyt,
sano sinä, sano sinä,
konzubo meille gostjat tullah, gostjat tullah?
Mustapiä pietintsän, pietintsän
minun velji suavathan, suavathan
Minun miiloi pyhänpiän, pyhänpiän
Ruskie neitshyt, valgie neitshyt,
sano sinä, sano sinä,
midäbö heille syötetäh, syötetäh?
Mustapial leibie da leibie,
minun veljel kalittua, kalittua
minun miiloil piiraidu, piiraidu
Ruskie neitshyt, valgie neitshyt,
sano sinä, sano sinä,
midäbö heille juotetah, juotetah?
Mustapiäl tshajuo, tshajuo,
minun veljel kofedu, kofedu,
minun miiloil pivoa da pivoa

Ruskie neitshyt, valgie neitshyt,
sano sinä, sano sinä,
mihinbö heijät muat pannah, muat pannah?
Mustapiä perttih da perttih,
minun velji gornitshah, gornitshah
minun miiloin tshardakkah, tsardakkah

Ruskien neitshyt, valgie neitshyt,
sano sinä, sano sinä,
kukabo heille rinnalle, rinnalle?
Mustapiäl Marjuo da Marjuo,
minun veljel Darjuo, da Darjuo
minun miiloil itsheni, itsheni

ELDANKAJÄRVEN JÄÄ

(Säv. Fred Markush, San. Erkki Tiesmaa)

Eldankajärven jää
on taakse jäänyttä elämää.
On siellä nyt Fossit ja Sassit
puomit ja passit juu.
Korsuissa kamina,
siellä pelataan nakkia, raminaa,
on meillä Fritzit ja Maxit
ja Petropamaxit, juu.
On täällä tallattu, on maata vallattu.
On täällä kuokittu ja täitä noukittu.
On sota tuimaa,
ei Juno päätä huimaa.
Pum, pum, pum, patteri paukkuu
ja korohorot haukkuu, juu.

Läskiä lotinaa
ja peuranpa pylyä ihanaa
on römpsässä käristetty, kiristetty,
vattahan varistettu juu.
Ei hevosilla heiniä,
vaan syövät ne tallissa seiniä,
on toisilla suolissa santaa
eikä tule lantaa, juu.
On täällä napsittu, on täällä tapsittu,
laukaistu miinoja ja annosviinoja.
On eukkoa ikävä, kun syö sitä
vitamiinipilleriä,
mutta se kotiloma tyssää,
kun roiskitahan ryssää, juu.

Kis-Kis-kukkulat,
on siellä ne Munat sekä Makkarat,
mutta se Muna kun se meni,
niin se Makkara jäi vain, juu.
Röhössä on Tiltun tie,
se kurasena murasena Uhtualle vie,
on täällä Bieloje-, Tshirni-
ja Tschorneje-ozerot, juu.
Varjossa honkien on lottakanttiini,
sumppia keittävi,
siell' lotta Lunkreeni.
Voi pojat saamari,
nyt tuokaa naamarini,
on tänne riukuja prykätty,
on liukuja lykätty, juu.

DES ELDANKAJÄRVI EIS

(Saks. teksti Erkki Tiesmaa & Veikko Suorsa)

Des Eldankajärvi Eis ist hintergelassene Lebensweis
Wir haben den Fossi und Sassi und Fritz und Maxi, juu
In den bunkern hier am liebsten Ramina spielen wir
Abends, wenn Petromax leuchten, gibts Beuchte, so leichte, juu
Russen gestorben sind, genommen worden sind
So gut die Sauna ist, wenn arg das Läuslein frisst
Ja, grimmig ist der Krieg
Bloss Juno pafft
ihr nach dem Sieg
Bob bom, Geschutze und Granatwerfer knallen juu

LAPS OLEN KARJALAN

(Säv. &rsan. Aili Runne)

Laps olen köyhän, kauniin Karjalan,
nyt vaikka vierahissa vaellan.
Siellä äiti tuuditti mun kehtoain
ja laulut Laatokan ma kuulla sain.
Kun tyyni milloin oli pinta veen,
ma kuulin niinkuin soinnut kanteleen.
Kun myrsky sai, löi aallot rantoihin.
Ma niitä pelkäsin ja rakastin.
Sinne, sinne kaipaam ain
missä kerran kehdon sain.
Pois täältä kaipaam kotiin Karjalaan.
Laps olen köyhän kauniin Karjalan,
vaan perinnön sain kaikkein kalleimman.
Sain laulun, soiton lahjan sydämeen.
En niitä vaihtais onneen maalliseen.
Kun kaipaam saa mielen murheeseen,
teen lauluun surullisen säveleen.
Kun ilon riemun vuoro milloin saa,
se myöskin lauluissani kajahtaa.
Silloin joulu aina ois,
onnen rintaani se tois,
jos pääsisin taas kotiin Karjalaan.

ON KOTIPIHA HILJAINEN

(Säv. Örsan. Alatalo)

On kotipiha hiljainen, pitkä ruoho peittää sen
Poissa ovat asukkaat, tyhjä pirtti, lehdot, haat

Mullan alla nukkuvat nyt isä, äiti, rakkaimmat
Ei ole sama koti tää, vain aika lientää ikävää

Lähtöruudussa oon kohtalon
Suvun vanhimman se osa on
Nyt tiedän siitä enemmän,
mi' kiertokulku elämän

Kun lapsenlasta leikkivää katson, voin myös ymmärtää:
miksi elämä vie eteenpäin. Joskus hellittää myös ikävain

On kotipiha hiljainen, aina harvemmin mä näen sen
Nyt siteet ovat katkenneet. On orvon onni maailman veet

Lähtöruudussa oon kohtalon
Suvun vanhimman se osa on
Nyt tiedän siitä enemmän
mi' kiertokulku elämän

Kirkon penkin pääty, paikka mun.
Ei ketään ollut eessä, kun
vanhempiani saattelin
Nyt heitä täällä aattelin

On kotipiha hiljainen, mut moni muisto täyttää sen

SILAKKA-APAJALLA

(Säv. Veikko Ahvenainen, san. Veikko Lavi)

Muistan kun valakalla solakalla
talvisäällä merijäällä
isä eessä kalareessä Vapajalle apajalle
Hailin hakuun kalan makuun tottuneet kun oltiin kaikki
Huovarille suovarille matkattiin

Kylän väki vaivan näki, tuurapeli välähteli
potkemista, sotkemista, naru jääty,
karu sääty kalastajan ammatti on
Siihen kyllei moni pääty,
tilipussi se on aina varmempaa

Kalareessä Pikku-Veikko kurkki
päällä isän turkki, iloisena urkki
Lokero kuin karamellipurkki
merituulen kyllä piti loitolla

Pydykset kun korjaili ja vahti,
ol' jäässä Suomenlahti, leivän antoi Ahti
Reet kun täyttyi, alkoi kalarahdi
Viipurissa silakat ne kaupattiin

Savukala hyvä kala
kapakala makupala
eipä voita ihanoita
silakoita vilakoita
Merivettä, perunoita, sekaan suolaa, hiukan voita
sehän se on nuottamiehen sapuskaa (x2)

(välisoitto)

Kalareessa Pikku-Veikko kurkki
päällä isän turkki, iloisena urkki
Lokero kun karamellipurkki
merituulen kyllä piti loitolla

Pyydykset kun korjaili ja vahti,
ol' jäässä Suomenlahti, leivän antoi ahti
Reet kun täyttyi, alkoi kalarahti
Viipurissa silakat ne kaupattiin

Savukala hyvä kala...

SUHMURAN SANTRA

(Sävelsan. Terho A. Könönen)

Kun seurojentalolla tanssittiin,
ja haitari haikkeesti soi.
Oli tyttäret pyntätty retonkiin,
ja kuukin kuin keltainen voi.
Niin pyysin mie korreinta suatolle piästä,
tämä vastas': "Voi tokkiinsa jalkojas' siästä.
Niin pitkä matka, niin pitkä matka on suatolle Suhmuraan."

Niin Suhmuran Santra se yöhön män,
minä silimäyksen perrääsä loin.
Tok' toiste jo ymmärsin enemmän
ja pyörän mie matkassain toin.
Mut Santra ei tullu, hän pysyttel' poissa,
kai Suhmuran puolessa äitinsä koissa.
Kun pitkä matka, kun pitkä matka ol' suatolle Suhmuraan.

Mut olhan se Mantakin Mulosta
niin sorree jo tok' sortiltaan.
Ei kielletty suatolle tulosta,
ei pyörtänyt kot' portiltaan.
Vaan pyörällä poski ol' poskea vasten.
Mulon Manta nyt mulla on äitinä lasten,
kun pitkä matka, kun pitkä matka ol' suatolle Suhmuraan.

Nyt Mantalle mattoja puistelen
ja lapsia liekuttelen.
Myös Suhmuran Santraa mie muistelen
ja iäneti näin uattelen:
No pithän tok' arvata, se siitä tulloo,
kun lähteekin pyörällä suatolle Mulloon
ja pitkä matka, ja pitkä matka on suatolle Suhmuraan.

SUOJELUSENKELI

(Sävelsan. Alatalo – Rinne)

Mä katsoin yhtä kuvaa monta lapsuuteni iltaa
Siinä kaksi pientä lasta kulki vaarallista siltaa
Heitä uhkas' metsän pimeys ja synkkä
virta pyörteinen
Mut' ei hätää, heitä suojas enkeli valkosiipinen

Kun tänään katson sinuun, sua uneen tuuditan
mä muistan päivän leikit, kuinka sua rakastan
Sä olet tosi pieni ja mä melkein toivoisin,
että rinnallesi saisit samanlaisen enkelin.

Kohta ryntäät maailman ruuhkaan
Näet varjoja ja aurinkoa
Tee mitä teet, mut älä sielullesi vahinkoa
Sillä haavat nuo ei parane vaikk' isi
kuinka puhaltais'.
Siksi toivon, että enkelini jostain suojaa sais'.

Tuota lapsuuteni kuvaa vielä hetken muistelen
On harmaantuneet värit enkelin,
repaleiset siivet sen
Voi, kuinka voisin paikata edes laudat lahoimmat
tuon sillan, jonka yli kaikki lapset kulkevat.

VETERAANIN ILTAHUUTO

(Säv&san. Kalervo Hämäläinen)

Rannalle himmeän lahden
Aurinko laskenut on
Kutsu jo soi iltahuudon
Taakka jo laskettu on
Taattoa muista sä silloin
Askel jo uupunut on
Lapset ja lastemme lapset,
teidän nyt vuoronne on

Hoivatkaa, kohta poissa on veljet
Muistakaa, heille kallis ol' maa
Kertokaa lasten lapsille lauluin
Himmetä ei muistot koskaan saa

Hymni soi holvissa hiljaa
Tummana kaipuuta soi
Aika on korjannut viljaa
Sarka jo kynnetty on
Ammoin me marssimme kahden
Tulta löi taivas ja maa
Rannoilta Äänisen lahden
kelle nyt kertoa saa

Hoivatkaa, kohta poissa on veljet
Muistakaa, heille kallis ol' maa
Kertokaa lasten lapsille lauluin
Himmetä ei muistot koskaan saa
Laineissa Laatokan mahti
Kahlita kenkään ei voi
Veljet sen rantoja vahti
Konsa on koittava koi
Ylväänä Karjalan heimo
Tuskansa kantanut on
Maa-äiti suojaansa sulkee
Vartija poissa jo on

Hoivatkaa, kohta poissa on veljet
Muistakaa, heille kallis ol' maa
Kertokaa lasten lapsille lauluin
Himmetä ei muistot koskaan saa

VIIPURIN VIHTORI

(Säv. Valto Tynnilä, san. Toivo Elomaa)

Kun Vihtori takkinsa naulaan nakkaa,
silloin pirttiin väkeä jo pakkaa
Vaari jo tanssitti naapurin akkaa,
vaikka ei peli vielä soinutkaan
Piialta hommat menivät myttyyn,
kun innoissaan tallasi taikinapyttyyn
Muorinkin rintahan into jo syttyy,
huuteli: Pannaanpa tanssiksi vaan!

Hei Taavetti yhdellä koivella loikki,
kun puujalka katkesi polvesta poikki
Eukko se nurkassa itki ja voihki,
Taavetti ei ollut moksiskaan
Rengin alta meni murskaksi tuoli,
housuista repesi se istumapuoli
Kattikin pinkaisi aivan kuin nuoli,
toiset jatkoivat tanssiaan

Kas, Vihtori osasi ne soiton alkeet,
paljon kestivät haitarin palkeet
Ääni oli heliä, Viipurin peliä
yskä ja nuha ei vaivaakaan
Räätäli heilutti kynnäräkeppii
ja huuteli: Soitahan oonesteppii!
Loppui se meteli, Vihtori veteli
komialla Viipurin pelillään

KEVÄT KARJALASSA

(V. Karjalainen, Esko Lavonen)

On tauonnut talvi ja tuiskut,
kevät tullut jo on Karjalaan.
On rannoilta häipyneet tyrskyt,
siit iloitsee metsät ja maa.
Pellot ja niityt nyt herää
sielt nousevi kukkien vyö.
Lintujen laulu myös helää,
sit kuuntelis vaikk olis yö.
Kun laulelut lehdoissa kaikaa
ja kunnaat sit kuuntelee,
myös soittelot rannoilla raikaa
ja hongatkin myötäelee.
Tuuli tuo puistoissa huokaa
ja rannoilla kähkönen soi.
Tää on kuin ain olis juhlaa,
ja yötä ei ollenkaan ois.
Laps Karjalan laula ja soita,
vaikk muuta ei olisikaan.
Nää lahjat on sull, siis ne koeta
tuoda mieltämme kirkastamaan.
Laulellen, riemuiten kulje,
se elämään sisällön luo.
Joskus kun silmäni suljen,
nää sävelet mieleeni tuo.

JOKKANTII

(Sävelsan. Erkki Liikanen)

Laulahan sie, ylen sankea priha
se laulu ko siell yhess laulettii, se jokkantii.

Mie ko läksin Syväriltä sottaa,
en mie uskont toisten puhheisii.
Päähain koitin suikkaa sekä pottaa,
enkä sortunt suurii haaveisii.
Päähain koitin suikkaa sekä pottaa,
enkä sortunt suurii haaveisii.

Iltayöstä mie pusikossa hiivin,
pääni iskin mäntyyn Karjalan.
Tuskissain mie oksat puusta riivin,
silloin näin tuon tytön ihanan.
Tuskissain mie oksat puusta riivin,
silloin näin tuon tytön ihanan.

Kaunis oot neito Moskovon,
siuta rakastan,
siuta halajan.

No, silviisiihän se pittää.
No, mitä muuta hää siul haasto ?
Virka iha vappaast omaks venäjäks.

Majtovarish Gag ki patsi varets
kuiskas mulle tyttö Moskovon.
Maladaja vot, vot risupushka,
lemmentushka syttyi rinnassain.
Maladaja vot, vot risupushka,
lemmentushka syttyi rinnassain.

Jabretoshka kerro rakas koshka
saanen suudella rusohuulias ?
Njet, njet brihas, spasiba älä täällä,
tuoll on pushka siellä harasoo.
Njet, njet brihas, spasiba älä täällä,
tuoll on pushka siellä harasoo.

Kaunis oot neito Moskovan,
siuta rakastan, siuta halajan.

No, miten siin sit käi ku tull tää rauha ?
Näit sie sit ennään siu Olgaas ?
Tulik siul ees ikävä ?

Vienan kauniin Karjalaan jäi Olga,
sankarpoika puhkes kyyneliin.
Jossain kaukaa vällee itkee Volga,
rakkaus on rajatonta niin.
Jossain kaukaa vällee itkee Volga,
rakkaus on rajatonta niin.
Jossain kaukaa vällee itkee Volga,
rakkaus on rajatonta niin !

KOITERE, KARJALAN

(Säv. Toivo Kärki, san. Pauli Salonen)

Olet, Koitere, helmi sä Karjalan maan
ei muualla vertaasi lie
Joka löytänyt rantasi on matkallaan
hän muistoja mukaansa vie
Kun sylissä vaarojen aaltosi soi
tai tyynenä yö unelmoi
on vuoroin sun laulusi onnellinen tai
murhe on soinnuissa sen
Nyt tiedän vaan, ei milloinkaan
sydän jättäisi kaipuutaan
Taas uudelleen näin matkaa teen
yhä rannalla Koitereen
Monet saaresi, Koitere, näin matkallain
ja siintävät laineesi nuo
Oman helmeni löysin myös kulkiessain,
on vieläkin aarteeni tuo
Hän keskellä korpien hohdetta loi,
ei mielestä jäädä voi
Hän helmistä kaunein kuin Koitere on,
niin kallis ja korvaamaton
Mut tiedän vaan...

TAITAA TULLA KESÄ

(säv. & san. Esko Koivumies)

Aurinko paistaa ja vettä sattaa
Taitaa tulla kesä
Linnut ne laulaa ja sirkat soittaa
Taitaa tulla kesä.

Oli karvalakki hautonut
päätäni jo pitkään,
hiki valui virtanaan.
Monot oli pienet,
lapasissa reikiä,
Palelin toisinaan.
Latu oli poikki ja jäniksiä loikki,
en kiinni saanut ainuttakaan.
Jossain hangen alla
uinui karhu kankahalla,
Se veti vielä sikeitään.
Aurinko paistaa...

Rakkaudessa lipsuvat jalkani
ei yhtään pitäneet kutiaan.
Sydän vaivaisena kuljin,
liian usein oven suljin,
kaikki oli vankilaa.
Kurkku oli rikki
ja auttanut ei Vikki,
pöpö vainos yhtenään.
Siihen meinasin jo kuolla,
olin rajalla jo tuolla,
sepä oli aikaa ankiaa.
Aurinko paistaa...